

Cake

Cake

Dave Vanderstraeten

Schrijver: Dave Vanderstraeten
Coverontwerp: Dave Vanderstraeten
ISBN: 978-94-021-9573-6
© Dave Vanderstraeten

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door druk, fotokopie of op welke andere manier ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur zelf.

1 Evolutie, op zijn hondjes

Zondagavond. Peinzend in zijn sofa zit Mikai, in een kleine woonkamer. Er brandt een gezellig licht van een gebogen, staande lamp in de hoek. Ieder weekend opnieuw slaakt hij een zucht.

‘Is er dan niets anders dan dit?’ mijmert hij hardop.

Hij schrikt van het feit dat hij tegen zichzelf praat. Hij is immers alleen en dat doet hij anders niet. Er is ook niemand in zijn leven op dit moment. Het lijkt alsof een alles absorberende leemte de overhand krijgt, zozeer dat hij erin dreigt weg te zinken. Hij steekt zijn handen in zijn haar en wrijft over zijn gezicht. Wat hij dan ziet, verstomt hem. Doodleuk ziet hij in een fantasie hoe de vloer te midden openscheurt; een grove spleet met donkere, uitpuilende rotsen, waarin niets dan laaiend hellevuur te zien is.

Van daaruit tippelt een wezen naar hem toe, met een zwarte pels, niet groter dan een hand, en met één vleugel nog klapwiekend, de andere dooft hij met zijn geklauwde pootje. Die geluksbode van de onderwereld, een soort demon, tippelt tot waar Mikai zit en fladdert op tot bijna bij Mikai's gezicht. Zijn korte, stekelige vleugels klapperen, en lijkend op een klein draakje maakt het een mysterieus oeroud geluid dat schel klinkt:

Krrī krrī krrīīī

Mikai schrikt en ziet niets meer. Het lijkt of er helemaal niets is geweest.

Verstoken van een reddende ingeving, besluit hij zijn sporadisch ontluikende begeerte weer voor onbepaalde tijd op te bergen. Hij staat langzaam op en dooft het licht. Niet alleen op vlak van werk lijkt het leven hem enigszins uitzichtloos; hij heeft ook een reeks teleurstellende ervaringen erop zitten op gebied van relaties en krijgt

voor de zoveelste keer een flashback van een ruzie met een ex-vriendin. Wie weet zijn de uitzichtloosheid en de teleurstellingen wel het gevolg van hetzelfde onderliggende probleem. Het lijkt allemaal vaag. Steeds vaker krijgt hij de indruk dat de tijd alsmaar sneller passeert. Dit eerder wazig en ongrijpbaar gegeven staat in schrill contrast met hoe hij het leven ervaart op dit moment: vervelend en slepend, soms tergend zelfs.

Mikai is een vlotte twintiger; rad van tong wist hij zich een plaatsje te veroveren op de verkoopafdeling van een internationaal verpakkingsbedrijf.

De volgende ochtend kleedt hij zich aan, en bijna klaar om de deur uit te gaan, kan hij zijn portemonnee niet vinden.

‘Weer!’ roept hij.

Omdat hij stilaan in tijdnood komt om stipt op het werk te arriveren, houdt hij het zoeken voorlopig voor bekeken. Daarop verlaat hij zijn appartement.

Hij drukt de knop in om de lift naar beneden te nemen. Eenmaal in de lift ontdekt hij tot zijn grote ergernis dat die het niet meer doet.

‘Dat ook nog!’ brult hij. ‘Echt!’

Meteen daarna begint hij uit frustratie alle knoppen van het paneel in te drukken. De lift bengelt plots een tweetal seconden, hij wordt het duidelijk gewaar. Dan maakt het toestel kort een ijzingwekkend geluid. Mikai tuurt daarbij naar boven, vanwaar het geluid lijkt te ontstaan. De deur van de lift gaat ineens dicht, maar het toestel zelf blijft zo nog twee minuten lang geblokkeerd. Het licht gaat daarbij uit en na drie seconden opnieuw aan. Mikai besluit om af te wachten. Kort daarna vangt het toestel aan. Eerst gaat het een verdieping hoger dan waar hij woont, de vijfde, waar er niemand moet instappen, pas dan lijkt hij opnieuw de knop voor het gelijkvloers te kunnen indrukken.

Sinds kort woont hij in een nieuw appartement. Mikai loopt er in het appartementsgebouw vaak dezelfde mensen tegen het lijf. Er is het oude vrouwtje dat altijd op maandag haar boodschappen doet. Margareta heet ze.

‘Manneke, let op voor de lift. Ik heb al een paar keer de schrik van mijn leven beleefd,’ vertelde ze hem de eerste keer.

Mikai weet nu waarom. Er is de dame van vermoedelijk ergens eind de dertig die te vaak onder de zonnebank gaat. Mikai stelde zich voor dat haar tepels er ondertussen wellicht uitzien als roodbruine Marskraters. Er is de afgeleefde man, een ex-alcoholverslaafde in zijn vijftiger jaren die op dezelfde verdiep woont als Mikai. De angst die in de man zijn ogen te zien is, is verschrikkelijk: alsof hij op de rand zit van een kolossale, eikenhouten ton gevuld met stormachtig woelende wijn of porto en er iedere seconde dreigt in te vallen. Je kunt aan zijn gezicht zien dat hij veel heeft meegemaakt. Een enkele keer, de eerste keer dat ze elkaar ontmoetten op de gang, zei hij gedag. Mikai rook er weer de vochtige geur.

‘Goedendag ... Alphonse,’ sprak hij ingetogen.

‘Hallo, ik ben Mikai, aangenaam.’

‘Hoe ... Mickey?’

‘Mie - kaj’

‘Ook goed.’

Daarna wendde hij zich opnieuw tot zijn voordeur. Het was een dag waarop hij zoals gewoonlijk in een zwaarmoedige gemoedstoestand verkeerde, maar van zijn verstarde gezicht kon je die emotie verder niet aflezen, puur een soort verschrikking. Die verschrikking laat zich bij hem onafgebroken zien en lijkt vooral zijn ogen permanent te hebben gekneed. Je kunt als het ware de dood erin zien: een ijzelijke schijn die zijn lichtblauwe irissen gemummificeerd hebben. Zijn verhaal is dat zijn vrouw hem op zijn dertigste liet zitten voor een andere man en dat hij daarna zijn hele fortuin opdronk. De andere keren dat ze elkaar toevallig troffen, knikte hij eens kort,

bijna onopvallend. Mikai kent min of meer zijn verhaal doordat vanaf dag één het oude vrouwtje het hem al heeft verteld.

Mikai heeft het donkerbruin golvend haar mee van Claire, zijn moeder. Als jonge telg groeide hij op in een conservatief gezin. Claire is een stereotiepe vrouw van de jaren vijftig, een nazaat van de cultus van huishoudelijk werk, gekenmerkt door vaak horige vaandeldragers van toen nog nieuwe stofzuigers, strijkijzers, en menig verorberen van broodpudding, karbonades en sperziebonen. Mikai is de laatstgeborene in het gezin. De geboorte van Mikai was voor Claire de ideale manier om zich wat af te wenden van een slabakkende relatie en haar doodgezwegen, eentonige huwelijk. Claire kreeg na de geboorte van hun dochter Celine een miskraam. Sinds die onfortuinlijke gebeurtenis is er veel veranderd in haar verhouding met Mikai's vader, Robert. Robert zette het vooral op een zuipen bij zijn thuiskomst. De ruimte in het ouderlijk huis was erdoor meer dan vaak gevuld met een verzuurde, kaasachtige geur van rondhangende bierlucht. Celine kreeg van haar vader zolang ze thuis woont niet veel aandacht; ze leek daardoor ongewenst. Het bleef zo lange tijd verdord in huis, tot Mikai geheel onverwacht opdook in Claires baarmoeder.

Hun relatie kende wegens dit heuglijke voorval een korte opflakking. Dit kortstondige geluuksmoment werd opgeslagen in een statische afdruk: een door Claires zus getrokken kleurenfoto van matige kwaliteit van hun tweeën glunderend en met de kleine Mikai in een rieten wieg op de voorgrond. Een prent die hun geluk van dat moment vereeuwigde, maar waarna vervolgens de liefdesdynamiek tussen beide partners opnieuw in een flits leek weg te ebben. Behalve op de foto zelf, leek de affectie bij de kersverse ouders een maand na de bevalling alweer geheel verdwenen:

‘Robert, kom je even? Er zit iets los, de keukenkast ...’

‘Claire, wat het ook is, je kunt het zelf!’

‘Verdomme, wat heb ik nog aan jou! Een koude knuffel heb je altijd wel,’ sprak ze bij zichzelf. ‘Robert!’ Claire stortte bijna in toen ze zich weer een van die koude aanrakingen herinnerde.

‘Ach, flikker op mens,’ zei hij bij zichzelf.

De opgelopen shade in hun betrekking van ervoor was te groot. Als baby leek Mikai als twee druppels water op zijn oudere zus Celine. Mikai en Celine zijn samen opgegroeid. Celine is nu achtentwintig, Mikai is vijfentwintig. Ook vandaag zijn ze door hun amandelvormige, donkerbruine ogen en fijne neus vrij makkelijk door een willekeurige vreemdeling te herkennen als broer en zus. Celine betovert menig en vaak integere mannenblikken met haar flagrante mascara; mannen lijken wel bereid hun ring te verbergen in haar bijzijn, en af en toe gebeurt dat ook.

Het gebeurde vaker dat Celine als puber dronken in slaap viel aan de tafel in de eetkamer. Mikai kon ze dikwijls horen thuiskomen. Als het toen stil genoeg was, ging Mikai naar beneden, waar ze lag. Soms droeg ze korte enkellaarzen met veters in. Hij glimlachte wanneer hij de veters van haar ene schoen naar achteren toe om de poot heen bond, zodat ze met haar voet vastgebonden kwam te zitten. Telkens wanneer ze rechtstond, vormde het klankrijke gekletter van de rammelende stoel in combinatie met haar jammerende kreten een hilarische beloning voor zijn stoutmoedige opzet. Zijn nietsvermoedende prooi liet zich tot drie keer toe aan dit in scène gezette voorval vangen. Eén keer zelfs kon hij het spektakel vanuit de woonkamer aanschouwen, terwijl hij andere keren al in bed lag. Vanaf die derde keer, die toen ook hun ouders wakker gemaakt had, besloot ze voortaan rechtstreeks het bed in te kruipen. De vinnige preek die daarna volgde, van zowel vader als moeder, zorgde ervoor dat elke volgende poging in de kiem gesmoord werd. Onnozele kwajongensstreken die hij als een trotse treiter feilloos uitvoerde, bleven daarna een poosje uit.

Mikai’s vader wilde hem naar het leger sturen. In een reeks cafébezoeken trakteerde hij Mikai vaak dronken op herhalingen van

min of meer dezelfde, weinig inspirerende monoloog die hij opvoerde over zijn vroegere tijd als infanterist:

‘Afghanen, opletten daarmee, kleine ...’

Als een paranoïde, oude walrus met zijn onverzorgde snor, vervolgde hij: ‘Die doen maar alsof ze de papavervelden bewaken, maar ze gebruiken er zelf van. Soms tot een stuk in de nacht lebberen ze aan hun pijpen. Ik heb het meer dan ene keer gezien. Ze schieten naar al wat ritselt ...’

Mikai tuurde ongeïnteresseerd uit het iets openstaande raam van het café.

‘Hé, luisteren hé vriend!’ riep hij, terwijl hij Mikai in zijn borst porde met een bezemsteel, zich inbeeldend dat het de loop van een geweer voorstelde. Daarna legde hij de bezem - die hij daarnet vond bij de wc- naast zich neer op de hoekbank. Mikai liet meteen een iets woedende blik zien en preekte hem:

‘Doe keer normaal gast. Wie luistert er nog naar uw gezever?’

Robert pochte zat en argeloos verder:

‘Zoals de vijand luistert... op zoek naar u, zo moet je hem, nog voor ... zijn. Oren, ze zijn praktisch overal.’ Hij doceerde als iemand die zijn eigen woorden niet geloofde: ‘Daarom, hoort ... die eerst hoort.’ ‘Ogen ... nja.’ Hij hervond zijn vertrouwen: ‘Hé, schiet ze uit. Licht uit ... en bam ... klaar.’ Zijn beide handen kruisten over elkaar, waarmee hij aangaf dat de denkbeeldige scène was afgelopen. ‘Of steek ze uit, hun ogen... desnoods met ijscostokjes, alles telt hier hé rakker.’

‘Pfff jawadde, hoe lang nog?’

‘Wat Mikai?’ vroeg Claire.

‘Voordat zatte René zijn lamp helemaal uit is... Het is gelijk een Duracell-konijn met te veel whisky in zijn kloten.’

Mikai kwam toen iets naar voren zitten: ‘Ik ben het zat, dat versta je wel hé?! Zat!’

Robert keek hem aan alsof er naast de alcohol antivries in zijn ogen stond. In dronken toestand ging Roberts lichaamstaal vaak vergezeld van onvoorspelbare en bruuske gebaren en daarnaast was er soms zijn allesoverheersende stem die de kamer vulde met een rauw lawaai dat zich op het grensvlak bevond van onjuist afgestemde welwillendheid en een kakofonisch dronkenmansgeleuter pur sang. Hij schoof wild een glas Scotch whisky van tafel. Het kletste tegen de muur in stukken.

‘Ik probeer u met handen en vingers klaar te stomen!’

De subtiele angst op Mikai's gezicht werd opgemerkt door zijn moeder die in de riem van haar handtas kneep, terwijl die strak om haar vuist gevouwen zat.

Zijn moeder vertoonde een air geboeid te zijn tijdens die groteske alleenspraak, vooral toen hij sterke drank ophad, vanwege zijn agressiviteit. Mikai's vader gooide op een keer na een ruzie over een bagatel ook eens met een kruk in het huis. Het was hoe dan ook duidelijk dat zijn moeder soms interesse veinsde.

Pas toen Mikai achttien werd en aan zijn leerplicht had voldaan, escaleerde de thuissituatie. Zijn vader stootte een misselijkmakende alcoholgeur uit. Zijn gezicht stond rood en flink opgezwollen. Hij wankelde, terwijl hij Mikai naderde en stotterde:

‘Kom, pak je biezen maar ... ik’ - hij hikte - ‘zet je wel ... af.’ Er viel een hoop spuug van zijn onderlip.

‘Gij zat geval maat, moet zien ... wie gaat de vloer dweilen van al uw zever?!’

Robert keek hem aan met een verdwaasde arrogantie en vermaande hem:

‘Ge hebt niet te kiezen ... Kom, pakt uw *boelke*.’

‘Vergeet het!’

Zijn vader bleef stilzwijgend staan, met diezelfde blik.

‘Wat is ‘t? Moet je bijtanken?’ zei Mikai.

Zijn vader, geheel bezopen, sloeg toen loszinnig met zijn vuist Mikai pal in zijn gezicht. De klap kwam hard aan. Mikai viel direct achterover en kwam daarbij op zijn ellebogen en knieën terecht. Zijn lichaam trilde helemaal toen hij zich afduwde van de grond. Even later lukte het hem om, ietwat nog bevend, opnieuw rechtop te staan. Met een veeg van zijn hand stelde hij vast dat zijn onderlip hevig bloedde. Claire zag het gebeuren vanuit de keuken, maar durfde op dat moment niets zeggen. Mikai’s repuls was voor Robert in die mate onaanvaardbaar dat hij besloot voet bij stuk te houden in zijn verbeterheid. Daarbij verkeerde hij tegelijk in de hoop, maar ook in de waan dat Mikai nog eens zou nadenken over zijn beslissing. Het verscheurde uiteindelijk zijn vaders hart, de pijn was zo groot dat Robert zich vergreep aan steeds grotere hoeveelheden alcohol.

Noodgedwongen verliet Mikai daarop het ouderlijke huis. Hij was toen negentien. Hoewel Mikai nog geen idee had wat hij werkelijk wilde doen in het leven, voelde hij zich ondanks dit euvel toch gesterkt. Hij liet bovendien vanaf dat moment zijn haar nog wat groeien tot net aan zijn kaaklijn, daardoor kwam zijn rebellie tegenover het leger in zijn voorkomen tot uiting.

Mikai besliste halsoverkop een job te gaan zoeken en mocht ondertussen bij zijn vriend Thijl enkele weken logeren. Het duurde niet lang voor Mikai zijn eerste baantje vond dat hem aan de hand werd gedaan door een interimkantoor. Sinds de opdoffer van zijn vader besloot Mikai ook hard te trainen om een gespierd lichaam te

ontwikkelen. Hij wilde niet per se het lijf van een bodybuilder, maar toch voldoende sterkgebouwd en geblokt. Thijl en Quinten zagen de transformatie van zijn lijf met hun eigen ogen. Toen men ook op het werk stilaan een andere Mikai zag, vroeg men hem of hij interesse had in een andere functie. Ze hadden iemand nodig voor in het magazijn. Zijn nieuw takenpakket bestond uit een reeks fysieke handelingen als magazijnier onder supervisie van de magazijnmanager, zoals zaken verpakken, labels kleven, goederen stapelen, machines voor productie bedienen en een deel ook laden en lossen van vrachtwagens. Hij zou het al gauw ervaren als geestdodend en afmattend labeur. Teruggaan naar zijn vorige job leek nog minder seduisant. Nog geen jaar later was hij het beu. Hij besloot voor een plaatsje te solliciteren in de kantoorafdeling waar de administratie en verkoop gebeurt. Daar is hij vandaag deeltijds aan de slag, in combinatie met zijn functie als magazijnier, waar ze hem op dit moment nog niet kunnen missen vanwege de werkdruk. Mikai denkt nog vaak aan zijn moeder, maar walgt van het idee zijn vader nog terug te zien. Het is zelfs zo dat hij, voordat hij opnieuw zou verbinden met zijn moeder, de boot zou afhouden tot hij ergens het nieuws zou vernemen dat ze uit elkaar zijn, of sterker nog, tot na het bericht dat zijn vader is overleden.

Mikai passeerde na het voorval met zijn vader vanuit zijn oude, donkergroene Fiat 500 traag het ouderlijk huis. Hij zag er niemand. Mikai wist diep vanbinnen dat zijn moeder er was. Het huis stond er krakkemikkig bij: door Roberts verwaarlozing hing de dakrand al een poos los, ook de tuin was ontzettend verwilderd, de legio distels reikten zo hoog als de brievenbus en de haag begon de oprit op te eisen.

Krullenbol Thijl werkt een aantal uur als informaticus en een aantal uur als chauffeur voor een pakjes- en koerierdienst. Thijl is vrijgezel. De witharige Quinten die zo mager is dat hij bijna onder een auto door zou kunnen rollen, studeert voor bio-ingenieur. Ook hij is voorlopig net als Thijl en Mikai vrijgezel, zij het dat Quinten als enige op dit moment vrij regelmatig contact heeft met een meisje dat

hij ontmoet heeft via een chatgroep en met wie hij vandaag meer dan goede vrienden is. Sophie heet ze, een soms schuchter, welgemanierd meisje met een zwarte bril. Ze spreekt hem meer aan dan alle andere meisjes die hij ergens anders ontmoet, zoals op feestjes. Als hij in zijn vrije tijd niet aan het gamen is, of afspreekt met Mikai en Thijl, dan gaat al zijn aandacht uit naar zijn computer en het chatvenster dat hij deelt met Sophie.

Zaterdag. De blakerende zon doet de temperatuur stijgen tot vijfendertig graden. De verzengende hitte maakt het bloedheet die dag. De jongens hebben er weinig last van. Ze vervelen zich. Ze besluiten wat rond te lummelen.

‘Zullen we naar het park gaan? We zijn toch in de buurt,’ vraagt Thijl.

‘Oké voor mij,’ stemt Mikai in.

‘Doen we,’ zegt Quinten.

‘Is het ver te voet?’

‘Nee, we zijn vlakbij. Het is hier oversteken, dan naar links.’

‘Super.’

‘Zeg, hoe heet zo’n klein hondje nu weer, eentje die je overal met je mee kan dragen ... zo’n handtashondje?’ vraagt Thijl.

‘Dwergkeeshond.’

Thijl moet lachen.

‘Of bedoel je Chihuahua misschien?’

‘Ja, die bedoel ik, anders kopen we vandaag zo een en kunnen we daarmee wat rondhollen in het park.’

‘Alleen voor vandaag?’

‘Denk je dat ik van plan zou zijn dat schepsel te houden?’

‘Oké jammer,’ zegt Quinten, ‘hij zou je nog staan.’

‘Trouwens, we zijn geen pubers meer hé Thijl, maar ik volg Quinten in zijn plaatje dat zo’n mormel je inderdaad nog goed zou afgaan. Om die reden zou je er best een kunnen aanschaffen.’

‘Alles zou mij staan, als ik dat zelf wil.’

Even later arriveren ze te midden van het park waar ze, vlak bij de parkvijver, gaan zitten onder een zomergroene kastanjeboom. Thijl ziet twee jongedames in sportoutfit joggen. Hij ontsteekt helemaal in postpuberaal enthousiasme en besluit ze van dichterbij te inspecteren door ze achterna te lopen. De anderen zien toe. Na zo’n dertig meter, en een kort gesprek met de dames, maakt hij plots rechtsomkeer.

‘Blauwtje gelopen waarschijnlijk,’ zegt Quinten.

Mikai staart voor zich uit naar de vijver. Hij heeft Quinten wel gehoord, maar hij richt zijn blik stilzwijgend naar Thijl, die af kwam lopen. Even later nadert Thijl.

‘En, geen succes?!’ vraagt Mikai.

Thijl rondt ondertussen zijn laatste pasjes in looptempo af en komt aanwandelen.

‘Nee,’ zegt hij zuchtend, ‘die ene bleek mijn type, je weet wel blond, maar ze had een vriend.’

‘En die andere?’ peilt Quinten nieuwsgierig.

‘Ze zei wel iets, maar ik raakte niet voorbij haar neus,’ antwoordt Thijl.

‘Gast, serieus,’ lacht Quinten.

De drie zitten neer in een stukje schaduw. Op het wateroppervlak is een witte weerspiegeling te zien van glimmend zonlicht.

‘Ik wil wel eens iets anders proberen,’ zegt Mikai, terwijl hij achterover op zijn ellebogen leunt in het gras.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vraagt Quinten zich af.

‘Ik las onlangs in een artikel van een Russische wetenschapper, een zekere Yoeri nog iets, dat het brein nog onontdekt potentieel verschuift.’

‘Klinkt interessant.’

‘Wel, ik zou eens mijn breinchemie willen exploreren.’

‘Hoe denk je dat zelf te ontdekken?’

‘Ik weet het niet ... stofjes?’

‘Drugs bedoel je?’

‘Ja nee niet drugs ...’

‘Zei die wetenschapper iets over stofjes of drugs?’

‘Nee, toch niet dat ik me kan herinneren.’

‘Waarom denk je dan dat het daarover gaat?’

‘Quinten, je stelt best veel vragen waar ik het antwoord niet op heb. Je zuigt er zowaar de spanning uit ook.’

Daarna pauzeert hij een moment en zegt hij:

‘Als er iets is dat nieuwe zaken kan ontrafelen, dan moet dat het toch zijn ... ’

‘Ben je nu plots de expert of zo?’ Quinten klinkt lichtjes geagiteerd.

‘Geef toe, je zoekt gewoon orgasmes in je hoofd, je wil high zijn’ interrumpeert Thijl plagerig. Mikai reageert niet.

‘Wat denk je zoal te ontdekken?’ vraagt Quinten nu.

Gedreven om Quintens uitnodigende vraag te beantwoorden, gaat Mikai even rechtstaan. Hij verkondigt iets luider:

‘Wat ik denk te ontdekken, vroeg je daarnet?’ ‘Wie weet wel een andere wereld of een universum. Wie weet kom ik tot de ontdekking dat ik zaken kan waarvan ik niet eens wist dat ik ze kon.’

Quinten kan zich na het aanschouwen van zijn pedante houding niet langer inhouden en vraagt hem dan:

‘Wat als je zoektocht tot hersenpudding leidt en je ’t niet eens zelf meer kunt verkondigen, wil je plots braindead zijn?’

‘Quinten, echt ... doe normaal,’ reageert Mikai, ‘dat gebeurt mij nooit.’

Quinten aarzelt een moment lang om ‘zeg nooit nooit’ te zeggen, maar besluit toch om het niet te doen. In plaats daarvan kijkt hij hem gewoon aan. Mikai lijkt wat ontzind op dit moment.

‘Trouwens,’ zegt Mikai, vooral om Quinten te overtuigen, ‘ik heb ervaring en ik heb al bewezen dat ik verantwoordelijk kan omgaan daarmee.’

Quinten houdt zich als enige leek bij het horen van wat Mikai aan repliek geeft wat in toom. Hij kan per slot van rekening er niet over meepraten, omdat hij nooit iets van drugs heeft gedaan. Thijl lijkt zich geheel niet te storen aan Mikai’s stoutmoedige intentie. Geprikkeld door Mikai’s fantasie zegt hij meegaand:

‘Ik ben wel benieuwd naar hoe dit verloopt.’

Tegelijk wordt ook zijn interesse gewekt. Quinten kucht even opzettelijk pueriel om de povere zinnigheid in de groep op ludieke manier te belichten.

Thijl heeft Quinten onmiddellijk door en zegt:

‘Quinten heeft in feite wel een punt, de kans bestaat dat ... ’

‘Thijl, komaan,’ onderbreekt Mikai hem, ‘ik weet best wel wat ik doe.’

‘Dat loopt slecht af,’ zegt Thijl vervolgens.

Hij doet dat met een onschuldige glimlach vanaf zijn ene mondhoek.

‘Ik zie wel hoe ’t op me afkomt,’ zegt Mikai ten slotte.

Kort daarna keren ze elk huiswaarts.

Quinten heeft die avond afgesproken met Sophie op de chat.

Sophie typt: Hey leukerd.

Quinten typt: Hey.

Sophie: Alles kits?, gevolgd door een *smiley*.

Quinten: Kan niet beter. Ik ben voor al mijn vakken geslaagd.

S: Super! Woou ... Die van mij weet ik volgende week pas.

Q: Wat denk je?

S: Ik weet het zo niet ... crossculturele psychologie ging iets minder, en voor statistiek ben ik ook bang, maar de rest zit wel goed, denk ik.

Q: Mooi.

S: Zag je mijn wedstrijd gisteren? Ik heb je niet gezien ... ?

Q: Hu? Toch was ik er ... Helemaal bovenaan de tribune zat ik.

S: En, wat vond je ervan?

Q: Ik zag hoe je vlotjes een foutloos parcours hebt afgelegd. Wat knap van je!

Quinten, die nooit eerder een greintje interesse had voor paardrijden en er zelfs een soort afkeer van had, volgde nu met al zijn aandacht het ritmische springen en ploffen van zijn amazone. Het was anders als Sophie dat deed, paardrijden met Sophie klonk plots als verleidelijke muziek en Quinten was als een bekeerde slang die pas tevoorschijn kwam als de muziek werd gespeeld.

S: Waarom ben je niet gebleven?